

IZ NOVEJŠE RUSKE POEZIJE

DVAJSETA LETA

Leonid Martinov

Pomnim
dvajseta leta —
njih telefonske ročice,
njih telegrafske kratice
in bodljikave žice.

Pomnim
nepremična dvigala
v nezakurjenih stavbah,
bledost črk, ki je žgala
v ognjeno živahnih izdajah.

Spomnim
se slednjega lista,
pomnim še tiste lepake,
pomnim še jutra čista,
pomnim večerne oblake.

Spomnim
se v vrstah čakanja,
konstruktivnih odrov novosti,
motnih vodà valovanja,
tovarišev vplivnih modrosti.

Spomnim stopnišč se lesenih,
junakov v bleščočih se šlemih,
pomnim še filme, ki nemi
bilí so, a ne čisto nemi.

Pomnim
stopnice, vsevdilj škripajoče,
spomnim elektrike tlenja,
pomnim burno usodo
našega pokolenja.